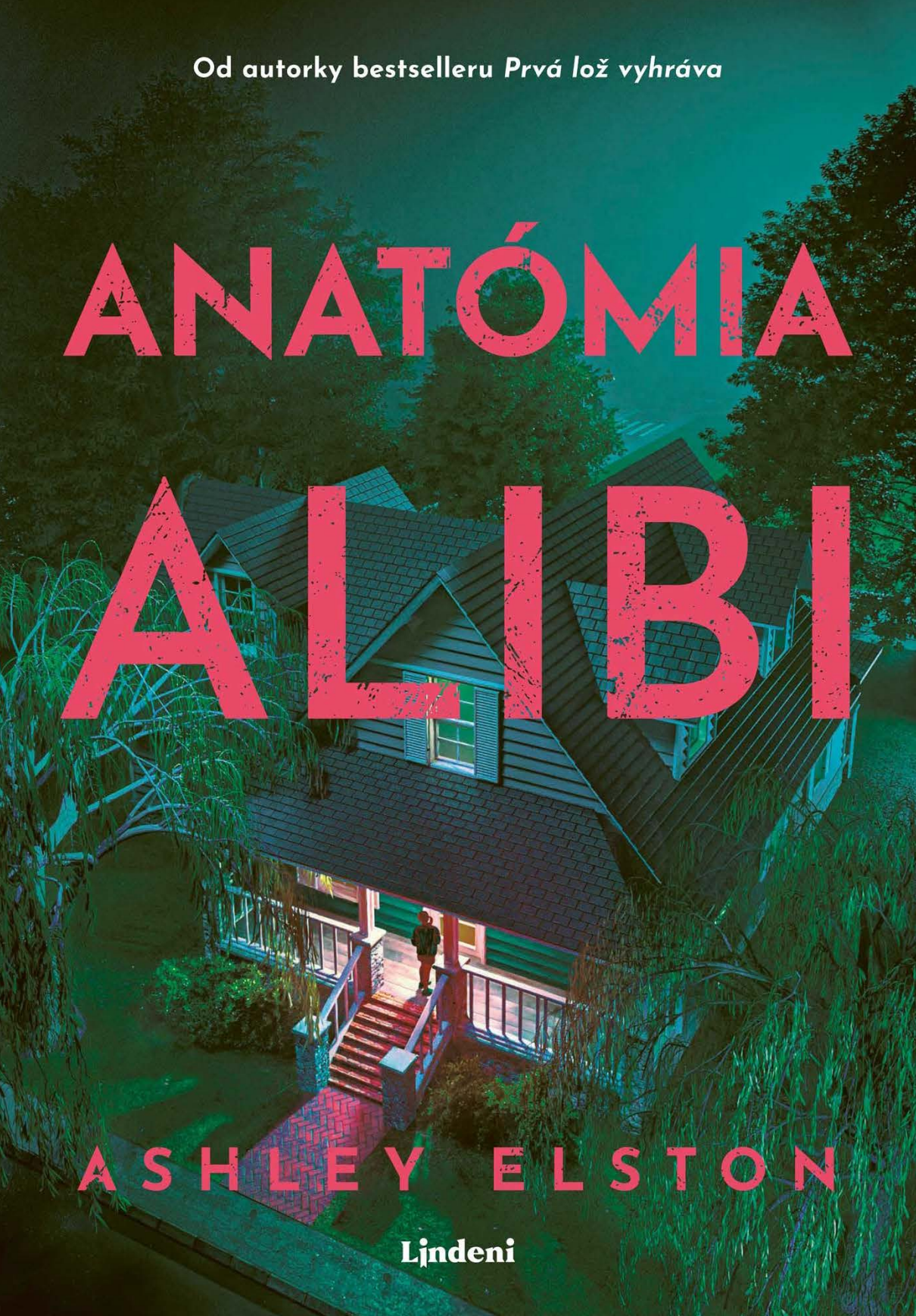

Od autorky bestselleru *Prvá lož vyhráva*

ANATÓMIA ALIBI

An aerial, high-angle photograph of a two-story house at night. The house has a dark, gabled roof and light-colored siding. A person is standing on the front porch, which has a set of stairs leading up to it. The house is surrounded by trees and foliage, some of which are illuminated by a warm, orange light, possibly from the porch or nearby streetlights. The overall atmosphere is mysterious and suspenseful.

ASHLEY ELSTON

Ljndeni

Anatómia alibi

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Ashley Elston

Anatómia alibi – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

ANATÓMIA
ALIBI

ANATÓMIA ALIBI

ASHLEY ELSTON

Preložila Miriam Ghaniová

Ljndeni

Ashley Elston: Anatomy of an Alibi
Copyright © 2026 by Ashley Elston
Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2026
Translation © Miriam Ghaniová, 2026

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať s cieľom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

Vytážovanie textu a dát z tejto publikácie v zmysle čl. 4 smernice 2019/790 EÚ je zakázané.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-5371-5
ISBN e-knihy 978-80-566-5376-0 (1. zverejnenie, 2026) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-566-5377-7 (1. zverejnenie, 2026) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-566-5375-3 (1. zverejnenie, 2026) (ePDF)

Venujem Deanovi

Alibi: Obhajoba, ktorú predkladá obžalovaný, ktorý tvrdí, že v čase spáchania trestného činu sa nachádzal na inom mieste, a preto nemohol spáchať trestný čin, z ktorého je obžalovaný.

ADVOKÁTSKA KOMORA ŠTÁTU LOUISIANA

K A P I T O L A 1

Aubrey

ALIBI

SOBOTA, 10. OKTÓBRA

K ývnem hlavou barmanovi a ten automaticky siahne po fľaši ginu. V priebehu trištvrté hodiny, čo sedím na barovej stoličke, sa to tu postupne zaplnilo a som rada, že keď som sem prišla, bolo tu relatívne prázdno. Neformálnu atmosféru baru s country hudbou dotvárajú staré drevené podlahy a vo chvíli, keď som sem vošla, ma atmosféra doslova zrazila z nôh. Najprv som takmer vrazila do čašníka s táckou nápojov a potom do pár hostí, ktorých jedinou chybou bolo, že stáli príliš blízko mňa, keď sa mi desaťcentimetrový podpätok zasekol medzi dve dosky. Je pár vecí, ktoré mi z tohto baru budú chýbať, ale tieto topánky medzi ne určite nepatria.

Pred sebou mám už druhý koktail Negroni. „Chcete si objednať aj jedlo?“

Pozriem sa na menovku barmana a poviem: „Nie, ďakujem, Ray. Dnes večer budem iba piť.“

Pristúpi k chladničke a vyberie dve pívá Ultras pre dievča, ktoré sa vtlačilo medzi moje miesto a miesto vedľa mňa, zatiaľ čo ja sa pripravujem na prvý dúšok. Už pri ňom ani nevysťruham žiadnu grimasu. Je to lepšie.

„Ste si istá, že ho pripravujem správne?“

Ray mi venuje plnú pozornosť a zabudne na dve pívá, ktoré drží v ruke. Možno nie som taká sústredená, ako som si myslela.

Keď som si objednala prvý kokteil, bol prekvapený mojou voľbou. Tunajší štangasti vyzerajú, že pri objednávaní tvrdého alkoholu inklinujú skôr k lacnejším miešaným drinkom a panákom.

„Áno, je to v poriadku.“ Je pripravený presne tak, ako má byť.

Nie je jeho vina, že nenávidím gin. Zdvihnem pohár a napijem sa, modliac sa, aby som sa nemusela vypotácať na toaletu, aby som ho vyvrátila.

Vyzerá spokojne a opäť sa venuje dievčaťu, vymieňajúc dve fľaše za pokrčené bankovky.

Kliknem na displej telefónu a vidím, že od mojej poslednej kontroly ubehlo len sedem minút. Musím tu zostať ešte aspoň hodinu. Keby som si tak mohla pomiešať svoj drink tak, ako miešam nechcené jedlo na tanieri, aby som ušetrila Rayove city.

Pár po mojej pravici nechá na bare pár dolárov, než odíde, ale stolička vedľa mňa je prázdna len sekundu alebo dve.

„Miller Lite,“ povie muž, keď sa ho Ray opýta, čo si dá.

Len čo pred neho postaví pivo, dopraje si poriadny dúšok. „Aký zasraný deň,“ zašomre si sám pre seba a potom si prejde rukou po tvári.

Bože, ten pocit poznám. Presne to isté by som mohla povedať o dni, ktorý mám za sebou ja. Viem, čo bolo na mojom dni ťažké, ale držím jazyk za zubami, aby som sa ho nespýtala na jeho deň. Pripomeniem si, že som sem neprišla, aby som sa nezáväzne rozprávala s cudzími ľuďmi, bez ohľadu na to, ako veľmi chcem, aby sa tento večer už skončil.

Muž sa otočí mojim smerom, ako keby ho zaujali otázky, ktoré sa mi tlačia na jazyk. Prebehne po mne pohľadom a ja odtiahnem ruku z baru a schovám si ju v lone, skôr ako si stihne všimnúť hrubú platinovú obrúčku s veľkým diamantom na mojom ľavom prstenníku.

Namiesto toho, aby som analyzovala motív tohto impulzu, otočím sa na stoličke. Sedím chrbtom k baru a vnímam scénu pred sebou. Dym zahmlieva už aj tak slabé osvetlenie, takže všetko vyzerá trochu rozmazane.

Prejde len pár sekúnd, kým zopakuje môj pohyb. Delí nás pár centimetrov, ale ako tak sedím vedľa neho, cítim sa čudne intímne.

V zúfalej túžbe po rozptýlení, aby som prečkala tento posledný časový úsek, sa nakloním k nemu a spýtam sa: „Počuli ste už niekedy túto kapelu?“

Reflektory osvetľujú trojicu hudobných nástrojov na malom pódiu v rohu miestnosti. Kapela dohrala tesne po mojom príchode, potom sa presunula na koniec baru, kde sa zabáva s partiou dievčat, ktoré tu oslavujú rozlúčku so slobodou. Podľa toho, ako to vyzerá, sa nezdá, že by čoskoro mali znovu začať hrať.

„Nie.“ Hlas má hlboký, zamatový. Ukáže na tri biliardové stoly na druhom konci miestnosti a dodá: „Väčšina ľudí si sem chodí zahrať biliard a piť, nie počúvať kapelu.“ Po bokoch každého biliardového stola sú rady mincí, ktoré ľuďom rezervujú miesto na budúce hry. Zdá sa, že ak chcete mať šancu zahrať si, musíte prísť dosť skoro. „Gary, majiteľ, má najhorší vkus na hudbu, takže by som si nerobil nádeje, že budú nejakí dobrí,“ dodá.

Kradmo pozorujem cudzieho muža vedľa mňa, ktorý po očku sleduje hru najbližšie k nám. Sme približne v rovnakom veku, takže tipujem, že má tesne pred tridsiatkou. Je atraktívny, ale pôsobí prístupne, čo je najlepšia kombinácia. Opálená tvár a drsné ruky napovedajú, že nepracuje v kancelárii, ale vyžehlená košeľa s gombíkmi naznačuje, že sa rád dobre oblieka, keď nie je v práci. Obrúčku nemá, ale má pekné hodinky. Jedným slovom fešák.

Pozrie na nápoj predou mnou. Pohár mám stále takmer plný, ale nápoj je zjavne zriedený, keďže ľad sa roztopil a voda nasiakla aj do obrúska pod pohárom.

„Nechcete si dať niečo iné?“ Nakloní sa ku mne a ja urobím to isté, až sa takmer dotýkame tvármi.

„Nemôžem si objednať nič iné,“ poviem a pokrčím plecami.

Nakloní hlavu nabok, akoby premýšľal nad mojimi slovami. „Ale ja vám môžem objednať niečo iné.“ Nie je to otázka.

Pohľadom spočiniem na fľaši, ktorú drží v ruke.

Zdvihne pivo a ukáže dva prsty. Nedokážem sa pozrieť na Raya, keď jedno postaví pred oči. Keď prejde k ďalšiemu zákazníkovi, odsuniem koktail nabok a vezmem si pivo, ale skôr ako sa napijem, muž štrngne svojím hrdlom o moje. „Dúfam, že toto vám bude chutiť viac.“

Nikdy som nebola taká šťastná, že som si mohla spláchnuť chuťové poháriky. Po poriadnom dúšku si utriem pery papierovým obrúskom. „Ďakujem.“

Prejde po mne pohľadom, zatiaľ čo ja si v duchu opakujem: *Nie preto si tu!* Nemala by som sa rozprávať s týmto cudzím človekom. Nemala by som tomuto cudziemu človeku dovoliť, aby mi kupoval pitie.

„Chcel by som povedať, že nie ste odtiaľto, pretože poznám všetkých z okolia, ale uvedomujem si, že je to absolútne najhoršia zoznamovacia veta.“

Skôr než sa stihnem zastaviť, z úst mi unikne smiech. „Nehovorte,“ prehodím, hoci to už povedal.

Teraz by som mala spomenúť Bena.

No som už unavená z rozprávania o Benovi. O Benovi a jeho dôležitých prípadoch. Som unavená z vysvetľovania, ako sa manželka môže nudiť, keď jej manžel trávi viac času v kancelárii ako doma. A hneď ako by som spomenula Bena, tento muž by sa mi pozrel na skrytú ľavú ruku. Jeho oči by sa presunuli na diamantové náušnice a kabelku Chanel visiacu na operadle mojej stoličky, potom na dymové tieny okolo mojich očí a červené pery, ktoré mi dokonale ladia so šatami. Už teraz viem predvídať zmenu v jeho správaní, keď ma zhodnotí: aká som rozmaznaná.

Takže nespomeniem Bena, ani jeho náročných klientov, ani veľké súdne prípady.

Cudzí muž vedľa mňa mi nepovie svoje meno a ani ja mu nepoviem svoje. Možno existuje žena, ktorú by mal spomenúť, ale rozhodol sa neurobiť to. Možno si obaja užívame pár minút, počas ktorých môžeme byť niekým iným, než kým sme.

„Rada sa nechám presvedčiť, že tu každého poznáte.“

Oči sa mu rozžiarila. „Skúste to.“

Otočím sa späť k davu a on urobí to isté. Prebehnem očami po miestnosti, až kým sa nepristavia na mužovi v strednom veku vo vyblednutých džínsoch a v čiernej koženej motorkárskej veste pokrytej nášivkami. Pod vestou nemá nič. Nie je to zlé, ale podľa môjho názoru by mal mať plecia, nad ktorými by žena slintala, aby naozaj urobil dojem, no, bohužiaľ, on ich nemá. Nakloním sa bližšie a snažím sa ukázať na svoj cieľ, aby to nebolo príliš nápadné. „Ako sa volá ten chlap? Povedzte mi o ňom nejakú zaujímavú vec.“

Vzdialenosť medzi nami sa ešte viac zmenší. Keď vidí, na koho sa pýtam, zasmee sa. „Aha, začíname s niečím ľahkým, čo? To je Kenny Hudson. Vedie pekáreň na Commerce Street. Hoci by ste si asi pomysleli, že na parkovisku stojí jeho harley, v skutočnosti sem prišiel na bέžovej corolle. Tú vestu si kúpil na eBayi. Keď sa v nej prvýkrát objavil, pár chlapov sa mu posmievalo, a on sa im pomstil tým, že na týždeň vyradil z menu jablkový koláč. Odvtedy mu nikto nič nepovedal.“

Nemôžem sa prestať smiať. Začalo sa to niekde uprostred jeho opisu Kennyho. „Neverím.“

Pokrčím plecami. „Je to skvelý jablkový koláč.“ Jeho tvár je blízko mojej a kútik úst zdvihne v roztomilom úsmeve. „Možno práve to vás priviedlo do mesta. Kennyho svetoznámy jablkový koláč.“

Neprestávam sa usmievať. Tento muž je neuveriteľne charizmatický. „Dobre, hra sa začala.“ Ešte raz prebehnem pohľadom po dave. „A čo tá žena, ktorá sa opiera o hraciu skrinku?“ Stojí chrbtom k stroju a zdá sa, že si nevšíma nič a nikoho okolo seba, zatiaľ čo donekonečna skroluje v telefóne.

„Ach, to je smutný príbeh,“ hovorí muž. „To je Frieda von Samsung.“

Takmer vyplujem pivo. „Povedali ste Frieda von Samsung?“

„Áno, nezvestná dedička impéria Samsung. Ale v srdci je fanúšičkou Apple, tak ušla a odvtedy sa tu skrýva, aby mohla žiť v pokoji so svojím iPhoneom.“ Nakloní sa trochu bližšie. „Prišli ste sem nájsť Friedu von Samsung, aby ste dostali odmenu?“

Ani sa nesnažím zadržať smiech. „Odhalili ste ma. Sledujem Friedu odvtedy, čo ušla z domu.“

Nasledujúcich tridsať minút ubehne ako voda, prechádzame od zákazníka k zákazníkovi a každý opis je čoraz absurdnejší. A každý sa končí jeho čoraz nepravdepodobnejšími odhadmi, prečo som tu. Kapela konečne začne hrať a pri druhej pesničke je tanečný parket poloplný, hoci je to najhoršia kapela, akú som kedy počula.

„Mal som veľké nádeje ohľadom tejto kapely, ale vyzerá to, že Garyho vkus sa nezlepšil,“ povie a kývne smerom k chlapcom na pódiu.

„Ach, to ma mrzí.“ Zamračím sa na neho. „Som ich manažérka. *Cheese Freedom* má veľký potenciál. Som odhodlaná urobiť z nich ďalších *One Direction*.“

Na zlomok sekundy som ho zaskočila, potom sa mu na tvári objaví úsmev a musím priznať, že je nielen charizmatický, ale aj neuveriteľne pekný.

„Práve preto si budete musieť so mnou zatancovať, kým *Cheese Freedom* úplne nezdeformuje túto skladbu od Toma Pettyho.“

Skôr ako stihnem zvážiť, či jeho ponuku prijať, na displeji sa mi rozsvieti alarm, ktorý som si nastavila, a veľmi rýchlo mi pripomenie, že môj deň sa

ešte neskončil. Vezmem ho z barového pultu a vypnem ho, potom kývnem na Raya, aby mi pripravil účet.

„Už odchádzate?“ spýta sa muž a obaja sa otočíme späť k baru.

„Áno, prepáčte.“ Bolo zábavné zabíjať čas flirtovaním s ním, ale musím ísť.

Ray mi podá účet a ja mu dám kreditnú kartu bez toho, aby som sa pozrela na celkovú sumu. Napíšem na účtenku veľkorysú prepitnú a podpíšem sa naspodok.

Zoskočím z barovej stoličky a modlím sa, aby som si nevyvrtla členok, aby som dokázala opustiť tento bar s určitou dávkou dôstojnosti. Tesne predtým, ako odídem, sa ma muž spýta: „Môžem vás odprevadiť?“

Ešte skôr ako dokončí otázku, pokrútim hlavou. Rýchlo sa na neho pozriem a poviem: „Potrebovala som si skrátiť čas a za to vám ďakujem.“

Pomaly a pevnými krokmi sa blížim k dverám. Hneď ako som vonku, vyzujem si lodičky a bežím k autu.

Keď nasadnem, naštartujem motor a pozriem sa na hodiny na palubnej doske. Zatiaľ stále stojím na parkovisku. K dverám na strane spolujazdca sa priblíži nejaký párik a prekvapí ma natoľko, že vykriknem. Chlapec pritlačí dievča priamo k oknu a rukami mu nadvihne zadnú časť trička. Bože, toto teraz nemôžu! Hlasno zaklopem na sklo a vystraším ich tak ako oni mňa. Obaja sa naklonia, aby sa pozreli dovnútra auta, potom mi opito zamávajú a nájdu si iné miesto, kde môžu pokračovať v intímnostiach.

Zastaviť sa tu na drink naozaj nebol dobrý nápad. Naštartujem. Ďalej to však už nebude môj problém.

K A P I T O L A 2

Aubrey

ALIBI

SOBOTA, 10. OKTÓBRA

V túto hodinu sa späť na čerpaciu stanicu, na tú istú, na ktorej som sa zastavila pred dvanástimi hodinami cestou do mesta, dostanem rýchlo. Hmla, ktorá sa usadila nad mestom, skresľuje žiaru neónových svetiel lemujúcich striedku nad čerpacími stojanmi a dodáva noci tajomnú atmosféru. Čas strávený v Chantilly's bol príjemným rozptýlením, ale nepokoj, ktorý som pociťovala väčšinu dňa, sa vrátil. Vezmem igelitovú tašku zo sedadla spolujazdca, hodím do nej mobil a vyskočím z auta.

Je tu viac ľudí, ako som čakala, vzhľadom na hodinu a veľkosť mesta. Hmla si zo mňa robí žarty, ľudia sa zdanlivo objavujú a miznú, vstupujú do tmy.

Keď vojdem do obchodu, jasné fluorescenčné svetlá ma priam šokujú, a musím prižmúriť oči, keď sa presúvam k malej verejnej toalete.

Musela som ju predbehnúť.

Položím tašku na zavretý vrchnák záchoda, potiahnem páčku na dávko-vači papierových utierok vedľa umývadla, až ich mám päť alebo šesť. Opatrne

vytvorím malý štvorcový vzor, dostatočne veľký, aby som na ňom mohla stáť a nebola bosá na špinavej podlahe.

Prezliecť sa zo šiat a lodičiek do trička s potlačou, teplákov a žabiiek je ako žonglovanie, ale zvládnem to bez toho, aby som sa pohla zo svojho papierového ostrova.

Prejdem si rukou po dlhých svetlohnedých vlasoch, než si zložím parochňu a čiapku, a moje vlastné takmer čierne vlasy sa mi rozprestrú po pleciach. Šaty, topánky a parochňa putujú späť do tašky. Hneď ako všetko zabalím, niekto jemne zaklope na dvere.

Pomaly otvorím a vyzriem von. Je tu. Camille Baylissová.

Je to tesné, ale obe sa tam zmestíme.

Nasleduje otázka, ktorej som sa celý deň nemohla dočkať, kedy ju položím. „Ako to dopadlo?“

„Nie tak, ako sme dúfali.“

Nakloním hlavu nabok a prezerám si ju. „Ak nie tak, ako sme dúfali, tak ako?“

Stisne pery a premýšľa, ako mi odpovedať. „Nebola som úspešná.“ Než jej stihnem položiť ďalšiu otázku, spýta sa: „A čo vy? Mali ste nejaké problémy?“

„Všetko je v poriadku.“ Chvíľu mlčím a potom sa opýtam: „Nezistili ste nič?“ Pokrúti hlavou, ale neponúkne mi žiadnu výhovorku ani vysvetlenie.

Je toho toľko, čo ani jedna z nás nepovie, a obe to vieme.

Hojdám sa dopredu a dozadu na päťách. Tento priestor je na rozhovor príliš malý. „Čo bude teraz?“

Camille sa zhlboka nadýchne. „Skúsime to znova. Len sa musíme rozhodnúť kedy.“

Klame. Vidím jej to na tvári. Dnes sa v nej niečo zmenilo a ja by som chcela vedieť, čo to bolo.

„Nech sa páči,“ hovorím a podávam jej igelitovú tašku aj kabelku. Nemám chuť nechať si šaty ani topánky, hoci som si istá, že ani ona ich nechce späť. Napokon si ich vezme a potom vystrie pravú ruku, ale netuším, čo ešte odo mňa chce.

„Prstene.“

Len čo to povie, pocítim ich ťažkú váhu. „Ach, áno, takmer som zabudla.“ Dajú sa prekvapivo ľahko stiahnuť napriek tomu, aká som sa nimi cítila uväznená. Najprv jej do vystretej ruky položím zásnubný prsteň, potom obrúčku. Napäto sa na ne niekoľko sekúnd pozerá, potom si ich navlečie na prsty.

„Telefón a kľúče?“ požiada.

„Kľúče sú v kabelke, telefón je v taške.“ Som pripravená odísť, ale potrebujem, aby si myslela, že sme stále na jednej lodi, aj keď to tak teraz ani zďaleka nie je.

„Skončili ste v podniku s názvom Chantilly's namiesto toho, ktorý som vybrala?“ Camille to vysloví ako otázku, ale nie je to otázka.

V mysli mi blikne usmievavá tvár tajomného muža, ale rýchlo tú predstavu potlačím. „Áno, nezdalo sa mi dôležité, kde budem piť.“ Stisnem pery, aby som sa neospravedlnila za zmenu plánu.

Chvíľu ma pozoruje, potom prikývne. „Samozrejme, žiadny problém. Všimla som si aj pár ďalších maličkostí. Ste si istá, že všetko išlo podľa plánu?“

Teraz je na rade moja lož. „Áno. Len som sa trochu stratila. Usúdila som, že to nebude prekážať, pokiaľ som v St. Francisville.“

Camille si pritiahne tašku k hrudi. Je rovnako pripravená odísť ako ja. „Kľúč od druhého auta je v zapalovaní. Vráťte sa domov a ja sa o pár dní ozvem, aby sme mohli naplánovať ďalší postup.“

Vybehne z toalety a ja počkám asi minútu, než urobím to isté.

Keď dorazím na parkovisko, Camille a Range Rover sú už dávno preč, ale na mňa čaká tá istá stará honda, ktorou som prišla z Baton Rouge.

Náš plán znel vytvoriť jasnú a neochvejnú digitálnu stopu, ktorá sa začala napoludnie a skončila sa tesne pred polnocou. Každý pohyb bol vopred naplánovaný.

Ten starostlivo namaľovaný obraz však nerozprával môj príbeh. Rozprával príbeh Camille Baylissovej, manželky Benjamin Baylissa.

Camille potrebovala možnosť pohybovať sa bez toho, aby ju sledoval a monitoroval jej manžel. Ben už roky skrýva špinavé tajomstvo, ktoré sa týka nás oboch, a nebolo by možné získať o tom dôkaz, keby sledoval každý jej pohyb v reálnom čase, tak ako to mal vo zvyku.

Namiesto toho sledoval každý môj pohyb.

Ben videl presnú polohu Camillinho telefónu aj Range Rovera vďaka praktickej aplikácii Journeys. A pretože Camille je Camille, zrealizovala by viacero nákupov, ktoré by potvrdili aj oznámenia z banky. Platila by kopou kreditných kariet, ktoré ležia na dne jej kabelky značky Chanel.

V podstate sa to aj stalo.

Nie som si istá, čo by znamenal nový plán, ale v žiadnom prípade by som sa s ňou druhýkrát nevymenila. Bol moment, keď som ju potrebovala viac ako ona mňa, ale teraz už nie.

Dnes som využila čas, ktorý som strávila „v jej koži“, aby som sa o tom uistila.

Cesta domov nie je dlhá, ale zdá sa, že mi trvá dvakrát dlhšie, ako by mala. Zaparkujem Hondu Accord na parkovisku neďaleko centra, na tom istom mieste, kde som si auto ráno vyzdvihla. Váham, či mám nechať kľúče pod rohožkou. Len preto, že auto je staršie ako ja, neznamená to, že ho nikto neukradne, ale urobím, ako mi prikázala Camille.

Ani toto už nie je môj problém.

Žiadne veci v Range Roveri neboli moje, rovnako ako nie je nič moje ani v honde.

Do mojej štvrte je to len kúsok pešo po hlavnej ceste. Celý deň som bola oblečená v značkovom oblečení, šoférovala som luxusné auto a používala kreditnú kartu, ktorá pravdepodobne nemala limit. Realita môjho života ma zasiahne o to silnejšie, keď zabočím do svojej ulice. Je to celkom slušné miesto na bývanie, ale nie je to vyhľadávaná uzavretá komunita na okraji mesta.

Mám pocit, že každý krok, ktorý urobím, si vyžaduje viac energie, ako mám. Posledných dvanásť hodín ma úplne odrovnilo. Bolo psychicky náročné žonglovať s tým, čo som mala robiť ako Camille, a zároveň skrývať svoju osobnosť.

No keď som počula, že Camille nebola úspešná, vedela som, že všetko moje úsilie stálo za to. Dnes to pre ňu možno bola katastrofa, ale pre mňa to katastrofa nebude.

Čím bližšie som k domu, tým pomalšie kráčam. Posledné týždne boli pre mňa jedným emocionálnym vírom a teraz cítim ich dosah.

Camille je už asi späť v hoteli a spí, zatiaľ čo ja sa vlečiem po ulici. Jasné svetlo vrhá hlboké tieň na náš dom a zahaľuje predný dvor do tmy. Je tu tak ticho, že takmer počujem výzvanie a stonanie konštrukcie, ktorá je príliš stará na to, aby udržala toľko obyvateľov. Kedysi dom obývala jedna rodina, ale neskôr ho rozdelili na štyri samostatné jednotky. Je len otázkou času, kedy sa švy roztrhnú.

Náš dom je v podstate penzión, z ktorého nikto nikdy neodíde. Vzhľadom na to, ako je zariadený, by mal prilákať nájomníkov, ktorí potrebujú ubytovanie len na krátky čas – ľudí, ktorí uviazli medzi minulosťou a budúcnosťou.

Opustila som svojho partnera, ale ešte nie sme rozvedení.

Vyhodili ma z práce a zatiaľ som si nenašla inú.

Nebezpečné je práve slovo „zatiaľ“. Nádej, že život na takomto mieste je dočasný a že pozitívna zmena je na dosah ruky. Pozitívna zmena v živote, pre ktorú by ste urobili všetko, aby ste ju dosiahli, tak ako som to urobila dnes ja.

Presťahovala som sa do tohto domu pred rokmi, pretože nič lepšie som si nemohla dovoliť, a zatiaľ som nenasporila dosť peňazí na sťahovanie. Som si istá, že každý, kto tu býva, by povedal niečo podobné.

Nie je to domov na celý život, ale nejako sa ním stal.

Do svojho bytu sa dostanem vlastným vonkajším vchodom v zadnej časti domu, ale keď vidím svetlo v kuchyni, zamierim radšej k predným dverám.

Stisnem kľučku a otvorím ich.

Vidím niekoľko tvárí, ktoré na mňa hľadia od poškriabaného dreveného kuchynského stola. Sú tu všetci.

„Mali ste šťastie?“ spýtam sa.

Deacon pokrúti hlavou. „Nie, stále je tam.“

„Dobre, prejdeme k plánu B.“

KAPITOLA 3

Hank

PO ALIBI

NEDEĽA, 11. OKTÓBRA

Pneumatiky zapískajú, keď zabočím. Jazdím rýchlejšie, ako by som mal v nedeľu ráno po obytnej štvrti, kde sú určite deti, ale som v panike. Je to jeden z tých dokonalých, krištáľovo čistých dní s modrou oblohou, keď hľadáte akúkoľvek zámienku, aby ste mohli byť vonku. Ľudia pred garážami umývajú autá, z kvetinových záhonov plejú burinu a je tu aj stánok s limonádou, hoci máme už október.

Toto je však ticho pred búrkou. Nikto, koho míňam, netuší, že ich pokoj sa čoskoro skončí.

Presne tak, ako narušili môj pokoj, keď som pred siedmimi minútami prijal ten zúfalý telefonát.

Spomalím, aby som neskončil na dvoch kolesách, a zabočím na príjazdovú cestu.

Moje auto s kvílením zastaví a vidím, že na mňa čaká presne tam, kde som jej povedal. Zdá sa, že budem mať pár minút na to, aby som sa s ňou porozprával osamote, ale nebude mi to ani zďaleka stačiť.

Camille sedí na kamenných schodoch, ktoré vedú k masívnym dreveným vchodovým dverám do jej domu, a rukami si pevne objíma kolená. Vlasý má stiahnuté do chvosta a tvár zaliatu dopoludňajším slnkom, takže vidím, aká je bledá.

O pár sekúnd som pred ňou a klesám do podrepu.

„Hank...“ Hlas sa jej zlomí, keď vysloví moje meno.

Po oboch lícach jej stekajú čierne šmuhy po maskare a tečie jej z nosa. Skloní hlavu k plecu a utiera si slzy rukávom blúzky, ale na ich miesto prichádza nová vlna.

„Je tu ešte niekto?“ Ukážem hlavou smerom k červenému mustangu z roku 1970, ktorý stojí na parkovisku blízko garáže. Je ťažké ho prehliadnuť a pripadá mi tu dosť nepatričný.

Pozrie sa cez plece na auto a trochu zmeravie. „Nie. Už tu... bolo. Nikto iný tu nie je.“

Jej odpoveď vo mne vyvolá ďalšie otázky, ale zatiaľ to nechám tak. „Počkajte, skontrolujem to vnútri.“

Chytí ma za ruku a rozšíri oči. „Nie... nechodte dnu...“

Chytím jej ruku do svojej a rýchlo jej ju stisnem. „Hneď som späť.“ Stlačím kľučku laktom a potom plecom otvorím ťažké dvere.

Najprv ma zasiahne zápach. Stiahne mi hrdlo, preto si zdvihnem tričko, aby som si zakryl nos. Pohľad, ktorý ma čaká vnútri, ma takmer zrazí z nôh. Je to také zlé, ako opísala. Urobím jeden krok, potom druhý, zastavím sa pred dverami do domácej pracovne hneď vedľa predsieni.

Ben leží na podlahe a fialovo-sivý odtieň jeho pokožky napovedá, že je už nejaký čas mŕtvy.

Nie je ľahké pozeráť sa na to, čo sa stane s telom po smrti. Hoci je jasné, že pre Bena už nič nemôžem urobiť, priblížim sa. Krv ako keby mu vytekala

z nejakej rany na hrudi a nasiakla do koberca pod ním, ale bez toho, aby som sa ho dotkol, neviem určiť, či zranenie spôsobila guľka, nôž alebo niečo iné.

Prejde mnou vlna smútku, ale potlačím ju, odložím na neskôr, keď sa Camille nebude vonku tak triasť a nebude hroziť, že prídu policajti.

Je ťažké odtrhnúť od Bena pohľad, ale musím čo najlepšie využiť čas, kým príde polícia, pretože keď dorazí, dovnútra ma nepustí. Prezerám si miestnosť, vnímam všetko okolo seba a snažím sa objektívne vidieť, čo mám pred sebou.

Benov stôl je veľký, zdobený kus nábytku, ktorý je ústredným bodom miestnosti, a on leží na podlahe vedľa neho. Snažím sa predstaviť si kroky, ktoré ho doviedli na toto miesto. Predstavujem si ho živého v tomto priestore. Stoličku má odsunutú dozadu, takže mohol sedieť, potom vstal a obišiel stôl z pravej strany, pričom stolička zostala otočená tým smerom. No ďalej sa nedostal.

Pred stolom sú dve menšie stoličky pre hostí a tá, ktorá je najbližšie k Benovi, leží na boku. Sedel tam niekto a prevrátil ju v snahe stretnúť sa s Benom zoči-voči? Okrem toho je všetko ostatné v jeho kancelárii neporušené. Nikto nič neprehľadal, nič nie je viditeľné na nesprávnom mieste, ale na stole vidím niekoľko spisov jeho klientov. Ben už síce nie je medzi nami, ale jeho klienti sú stále chránení. Neexistuje žiadna výnimka, ktorá by polícii umožňovala zhabať ich, takže si v duchu poznamenávam, že sa tým budem zaoberať, keď sem príde.

Za Benovým stolom pri zadnej stene stojí príborník, na ktorom leží otvorený, ale vypnutý laptop. Knižnice pri vzdialenej stene sú upratané a dvierka skrinky, za ktorými sa skrýva bar, sú otvorené. Krištáľová karafa, o ktorej viem z vlastnej skúsenosti, že obsahuje jeden z najlepších bourbonov, aké som kedy ochutnal, nie je na obvyklom mieste. Pozriem sa späť na stôl, kde hľadám pohár, do ktorého si musel naliať, ale nevidím ho. Nájdem ho

o krok ďalej vľavo v miestnosti, leží za stolom na podlahe, nie je rozbitý, ale na boku.

Ešte raz sa pozriem na Bena, než vyjdem z miestnosti. Čo sa tu, dočerta, stalo?

Na smútok bude čas neskôr, teraz sa musím postarať o Camille.

Keď vyjdem z domu, sadnem si na schod vedľa nej. „Presne mi povedzte, čo sa stalo, keď ste prišli domov.“ Má sklené oči, ako keby ma nevidela. Ako keby ma nepočula.

Zhlboka sa nadýchne. „Vošla som garážovými dverami ako vždy. Volala som na Bena. Hľadala som ho... a potom som... ho uvidela. Na... na... podlahe.“ Otočí sa a pozrie sa späť do domu. „Zavolala som 911. Chceli, aby som zostala na linke, ale bála som sa. Vedela som, že ste blízko. Ben... Ben mi vždy hovoril, že vám môžem zavolať, ak nastane núdzová situácia. Tak som vám zavolala. Potom som vyšla von, tak ako ste mi povedali.“

Sirény v diaľke naznačujú, že nám nezostáva čas. „Mal pravdu. Polícia vám položí množstvo otázok, aby zistila, kto to Benovi urobil. Odpovedzte im popravde a úprimne. Žiadne dohady. Žiadne predpoklady. Nesúhlaste s ničím, čo povedia, ak si nemyslíte, že je to pravda. Ak na niečo nebudete vedieť odpovedať alebo si myslíte, že by ste nemali odpovedať, pozrite sa na mňa. Ja potom zasiahnem. Nebojte sa, ako to bude vyzeráť. Lepšie je byť teraz opatrní, ako neskôr ľutovať.“ Hľadáme na seba. Poskytujem jej veľa informácií a dúfam, že väčšine z nich rozumie. „Dobre?“

Prikývne.

„Potrebujem, aby ste to povedali nahlas.“

Znova prikývne a potom slabým hlasom povie: „Dobre.“

„Práve ste sa vrátili do mesta? Práve teraz? Práve vtedy, keď ste mi zavolali?“

Spodná pera sa jej chveje a prameň vlasov sa jej uvoľnil zo spony, ktorá ich držala, ale ona si to nevšíma. „Áno. Práve som sa vrátila. Práve teraz.“

Stisnem jej ruku. „Počínate si dobre. Vyriešime to. Teraz musíme prežiť nasledujúcich pár hodín, dobre? Dotkli ste sa niečoho v kancelárii? Bolo niečo na nesprávnom mieste?“

„Nie... Nemyslím... Len som si odložila veci do kuchyne... išla som pohľadať Bena a potom som zbadala...“ Nedokáže dokončiť vetu.

„To je v poriadku. Počínate si naozaj dobre.“ Nie je ďaleko od toho, aby sa úplne zrútila.

Keď na príjazdovú cestu vojde prvé policajné auto, hodí sa mi do náručia a rozvzlyká sa.

Je toľko vecí, ktoré neviem. Nevie, čo sa tu stalo, ale mojou prioritou je ona. Tak by to chcel Ben. Zvyšok môžem vyriešiť neskôr.

Z vozidla vystúpia dvaja policajti a bežia k nám, pravé ruky majú na zbraňoch. Je taký hluk, ako keby k domu prichádzal ďalší tucet vozidiel. Predstavujem si, ako sa všetci susedia hrnú na ulicu, aby lepšie videli, hoci v tejto štvrti to nebude ľahké, pretože domy sú od seba dosť vzdialené.

Jeden z prichádzajúcich policajtov zaostáva, druhý sa zastaví priamo pred schodmi.

Držím Camille pod pazuchou a vytiahnem nás oboch do stoja, pričom mi voľná ruka zostáva po boku. Podľa ich rozrušeného pohľadu usudzujem, že títo dvaja nie sú v službe dlho, takže nemusia byť nervózni a nemusia ma ani považovať za hrozbu. Z vozidiel vystupujú ďalší, ale udržiavajú si odstup.

„Reagujeme na volanie na 911, údajne došlo k vlámaniu a možnej vražde,“ hovorí policajt, ktorý je k nám najbližšie. Ak by som Camille nedržal tak pevne, spadla by na zem, keď policajt povedal slovo „vražda“. Nakloním sa tak, aby som bol bližšie k nemu, a zároveň ju posuniem trochu za seba. Stojíme o jeden schod vyššie, takže ho prevyšujem. Som dosť urastený a nemám problém využiť svoju výšku na to, aby som v prípade potreby nadobudol dominanciu, ako napríklad teraz.

„Som Hank Landry.“ Vidím, ako sa na tvárach oboch zračí uznanie. „Moja klientka práve prišla domov z cesty mimo mesta a objavila obeť.“ Zámerne ju nazvem „svojou klientkou“ namiesto toho, aby som použil jej meno.

Za týmito dvoma stojí niekoľko policajtov, ktorí čakajú na rozkazy. Do dvora vrazí sanitka bez ohľadu na trávnik či kvetinové záhony, keďže príjazdová cesta je teraz plná policajných áut. Neunikne mi, akú pozornosť to vyvolá.

„Je vnútri ešte niekto?“ spýta sa policajt.

„Nie, pokiaľ vieme, ale ani jeden z nás neprezrel dom.“

Za pár minút sa všetci policajti nahnú dovnútra okrem uniformovanej styčnej dôstojníčky, ktorá na nás má dohliadať. Záchranári čakajú bokom, ale keď im povedia, že pre Bena sa už nič nedá urobiť, zbalia sa a odídu.

Kým čakáme, napadne mi, ako veľmi by Ben nenávidel všetkých týchto ľudí vo svojom dome. Tento dom bol v ponuke necelý deň, keď ho Ben kúpil. Nezáležalo na tom, že bol starý a nemoderný, pretože to vynahradila jeho veľkosť a poloha v centre Baton Rouge. On a Camille strávili viac ako rok jeho prestavbou v spolupráci s tímom dizajnérov. Ben sa zúčastňoval na každom stretnutí a každom rozhodnutí bez ohľadu na to, aké bolo bezvýznamné, musel ho schváliť. Bol posadnutý každým detailom a dbal na to, aby mal to najlepšie z najlepšieho, tak ako to robí chudobné dieťa, ktoré zbohatlo. Hovoril o tomto dome tak, ako iní muži hovoria o oprave starého auta alebo o príprave vidieckej chaty na loveckú sezónu. Nie raz som ho počul povedať „francúzsky provinčný štýl“ pri opisovaní jeho vzhľadu.

Teraz je starostlivo udržiavaná záhrada pošliapaná, rovnako sú pošliapané aj drahé koberce vnútri.

Dav sa zväčšuje. Zvedaví susedia vyšli na ulicu a stoja v skupinách po dvoch-troch na okraji predzáhradky. Viem, že policajti budú so všetkými chcieť hovoriť, ale prekvapilo by ma, keby získali nejaké užitočné informácie. Desiatky

veľkých dubov a hustý porast navôkol znemožňujú susedom niečo vidieť. Nebudú môcť poskytnúť nijaké užitočné informácie, pretože cez husté lístie sotva vidieť od jedného domu k druhému.

Prezerám si jednu osobu za druhou a hľadám detektívov, tých v civile, o ktorých viem, že nakoniec prídu. Prvý rozhovor bude najdôležitejší a nechcem ho zmeškať pre nejakého policajného nováčika s pupienkami na tvári. Nakoniec zbadám známu tvár, ktorá kráča ku mne.

Detektív Sullivan podíde k schodom a ja zdvihnem pravú ruku, aby som mu ju podal. „Sully, rád vás vidím, ale veľmi by som si prial, aby to bolo za iných okolností.“

„Práve sa mi mala skončiť služba, keď mi zavolali. Neuvedomil som si, či je to dom, kým som nezastavil a neuvidel vás dvoch.“ Rozpráva sa so mnou, ale očami vníma všetko naokolo, najmä to, ako sa Camille ku mne túli.

Z predných dverí sa ozývajú výkriky: „Všade je čisto.“ Niekoľko policajtov vyjde von, jeden z nich odtiahne Sullivana nabok a informuje ho o situácii, zatiaľ čo druhý oznamuje záchranárom, že ich služby nie sú potrebné. Bena už nezachránia.

Sullivan odstúpi a hlasno zapíska. Všetci v uniformách sa zastavia a venujú mu plnú pozornosť. „Uzatvorte miesto činu.“

Potom sa všetci znova dajú do pohybu. Jeden z policajtov vytiahne žltú policajnú pásku a začne ju odmotávať.

Dom Baylissovcov sa oficiálne stáva miestom činu.

KAPITOLA 4

Hank

PO ALIBI

NEDEĽA, 11. OKTÓBRA

Sullivan sa vracia späť k nám. Stále čakáme na schodoch pred domom, zatiaľ čo policajti ohradzuju dom páskou, aby zabránili prístupu na miesto činu. „Poprosím vás, aby ste počkali tu.“

Kývnem hlavou a dodám: „Ben mal vo zvyku pracovať z domu, takže budem potrebovať všetky dokumenty klientov, ktoré sa tam môžu nachádzať.“ Neprezradím mu, že už viem, že tam sú.

„Dobre, dajte mi pár minút, aby som to skontroloval.“

Vojde dovnútra, zatiaľ čo Camille a ja si znova sadneme na schody. Nikto z nás nehovorí a takmer sa nehýbeme. Tiaž toho, čo sa tu stalo, akoby mi tlačila na každú časť tela.

Asi po desiatich minútach Sullivan vystrčí von hlavu. „Hank, zapíšte sa, že vstupujete na miesto činu, a ja vás odprevadím dovnútra. Poprosím vás, aby ste nevstupovali do kancelárie. Môžete sledovať, ako policajti pozbierajú spisy zo stola a ja vám ich potom oficiálne odovzdám.“

Keď sa vzdialim od Camille, spanikári. Stisnem jej plece a sľubujem: „Nebudem preč dlho, ale musím to vybaviť. Sadnite si sem a ja sa hneď vrátim.“

Znova sa zosunie na zem, zjavne nepokojná, že zostane sama.

Policajt pri dverách si zapíše moje údaje, zaznamená čas, keď som vošiel do domu, a potom mi podá igelitové návleky na topánky, ktoré nosia všetci v dome, aby nekontaminovali miesto činu. Po pár krokoch sa ocitnem na prahu Benovej kancelárie. Nie je ľahké vidieť Benovo telo druhýkrát.

Sullivan obíde stôl z druhej strany, aby sa Benovi vyhol. Na stole leží otvorená zložka a on si prezerá stránky, ktoré dosť jasne vidím, ale nemôžem s tým nič urobiť. Spolupracuje so mnou, hoci by mi to mohol sťažiť.

„Nie všetko tu sú zložky klientov,“ povie, zatvorí jednu a začne si ukladať fascikle do náručia.

Všimnem si obálku FedEx a nejaké ďalšie papiere, ktoré tam necháva. Potom vezme z Benovej aktovky kopu zakladačov. V duchu si poznamenám, že zložka, ktorá bola otvorená a na ktorej Ben pravdepodobne pracoval pred smrťou, je úplne naspodku.

Vezmem si od neho fascikle a on ma odprevadí von, presvedčený, že tam nič nenechal.

„Budem vám musieť položiť pár otázok,“ hovorí Sullivan, keď vyjdeme z domu.

Camille vyskočí, hneď ako nás zbadá.

Ukážem voľnou rukou na bočnú záhradu. „Tam je miesto na sedenie, kde sa môžeme porozprávať. Moja klientka si potrebuje sadnúť.“

Zdvihne obočie. „Klientka? Nie ste si na to príliš blízki?“

Camille sa nepohne ani neprehovorí. Sotva žmurkne. „Oficiálne som teraz jej advokát.“

„Pôjdem za vami.“ Vyjdeme na dvor a prejdeme brámkou v železnom plote.

V upravenej časti bočného dvora je malá vonkajšia pohovka a pár stoličiek. Je to jedna z tých častí, ktorú by mohol navrhnuť iba dizajnér. Neviem

si predstaviť, že by som sa rozhodol sedieť tu, keď môžem namiesto toho sedieť pri bazéne, ale dnes to vyhovuje nášmu cieľu.

Nasmerujem Camille k pohovke a posadím sa vedľa nej, pričom položím kopu spisov na bočný stolík. Sullivan si sadne na najbližšiu stoličku.

Vytiahne malý zápisník a pero a potom upriami pozornosť na ňu. „Pani Baylissová, musím vám položiť pár otázok. Môžete mi, prosím, opísať udalosti, ktoré viedli k tomu, že ste našli telo svojho manžela v jeho domácej pracovni?“

Zhlboka sa nadýchne. „Práve som sa vrátila z víkendu mimo domu. Jeho auto je tu. Vedela som, že je tu, lebo tu stálo jeho auto. A potom som... som ho uvidela. Na podlahe. A krv. Vykríkla som. Myslím, že som vykrikla.“ Namáhavo prehltnie. „A potom som si pomyslela, že je možno v poriadku – viete, ako to niekedy býva, že človek môže veľmi krváčať, ale nie je to až také zlé, a možno sa to stalo aj Benovi, ale potom som sa priblížila a videla som jeho tvár a vedela som... Vedela som... že to nie je...“

Chrlí to zo seba a ja som zvedavý, čo si myslí Sullivan. Myslí si, že zabila svojho manžela?

Polícia vždy najskôr vyšetruje manžela alebo manželku. Bez ohľadu na okolnosti. A potom zisťuje to, kto by mal najväčší prospech zo smrti obete. Po Camille som ďalší v poradí ja.

Ako jeho partner v advokátskej kancelárii získam najviac z toho, že z právnickej spoločnosti Bayliss & Landry zostane len Landry. Nechcem dať polícii ani najmenší dôvod, aby podozrievala niektorého z nás ako páchatela tohto zločinu, a preto som rád, že sem prišiel Sullivan. Je tvrdý a má povest' človeka, ktorý nerobí unáhlené závery. To je presne to, čo teraz potrebujem: otvorenú myseľ.

„Podme na to krok za krokom, pani Baylissová. Môžete mi povedať, kde ste boli cez víkend? Spomínali ste, že ste boli mimo mesta.“

Camille si utrie slzy. „Bola som v St. Francisville.“

St. Francisville je malebné mestečko asi pol hodiny od Baton Rouge, kam každý víkend prúdia turisti. Vždy sa tam koná nejaký festival súvisiaci s jedlom, umením alebo hudbou a je to aj pravidelná zastávka výletných lodí, ktoré plávajú po rieke Mississippi.

Je nervózna. Odhrnie si vlasy za ucho. Utiera si maskaru, ktorá sa jej dostala na chrbát ruky, keď si ňou počúchala tvár.

Sullivan vidí všetko, čo robí. Robí si mentálne poznámky spolu s písomníkmi. „Cestovali ste sama?“

Camille prikývne. „Áno. Ben mi rezervoval izbu v tamojšom hoteli. Mám účet na Instagrame, kde zverejňujem príspevky o jedle a starých reštauráciách... Cestujem po okolí a hľadám témy na svoje príspevky. Ben vedel, že rada objavujem malé mestečká v okolí, a keď bol mimo mesta alebo bol zaneprázdnený, plánoval mi takéto výlety.“

„Bol Ben tento víkend mimo mesta alebo zaneprázdnený?“

„Mimo mesta.“

„Kam išiel? A viete, kedy sa vrátil domov?“

Vstúpim do rozhovoru, aby som mu odpovedal. „Ben a ja sme v piatok neskoro popoludní odišli do New Orleansu na seminár ďalšieho vzdelávania, ktorý sa začal v sobotu ráno, pretože sme obaja do konca roka potrebovali ešte pár hodín povinného vzdelávania pre právnikov. Plánovali sme zostať aj včera večer a dnes ísť na zápas Saints, ale Ben povedal, že sa musí vrátiť, tak sme odišli už včera, keď sa konferencia skončila.“

„Prečo sa musel vrátiť?“

Pokrčím plecami. „Povedal, že kvôli práci. Nevypytoval som sa na podrobnosti.“

„Kedy ste sa vrátili do Baton Rouge?“

„Včera krátko po jednej popoludní.“

„Kam ste išli, keď ste sa vrátili? Do kancelárie?“

„Nie, prišli sme sem,“ odpovedám. „Moje auto stálo tu, lebo som cestoval Benovým.“

„Vošli ste dovnútra, keď ste prišli?“ spýta sa Sullivan.

Pokrútim hlavou. „Nie. Chvíľu sme sa s Benom rozprávali na príjazdovej ceste a potom som odišiel.“

Sullivan sa pozrie na Camille. „Oznámil vám pán Bayliss, že príde domov skôr?“

Pokrúti hlavou. „Nie.“

Prekvapí ma to, ale nedám nič najavo. Prečo by jej to Ben nepovedal?

Detektív si urobí pár poznámok. „Môžete mi povedať, čo ste robili v St. Francisville?“

„Čo som robila?“

Nakloním sa k nej bližšie a poviem: „Proste mu opíšete, ako ste tam trávili čas. Kde ste jedli, ktoré obchody ste navštívili... Potrebuje získať len jasný obraz o tom víkende.“

„Áno, samozrejme. V piatok večer som večerala v reštaurácii 1796. V sobotu som sa prechádzala... Konal sa tam festival. Trochu som nakupovala.“ Nejasne ukáže na dom. „Tašky... všetky moje veci... sú stále v aute.“ Prepukne v plač a musí si odkašľať, než môže pokračovať. „Mali tam tekvicové pole. Zastavila som sa v obchode, aby som kúpila nejaké jesenné rastliny. Chryzantémy.“

„Ešte niečo?“ spýta sa Sullivan.

Zamyslí sa nad jeho otázkou a dodá: „Večerala som v reštaurácii Waterfront Grill a potom som sa zastavila na pohárik v...“ zaváha a utrie si čerstvé slzy, „... v Chantilly's. Nebola som ešte pripravená ukončiť deň a nebolo to ďaleko od miesta, kde som bývala.“

Sullivan prikývne. „Nechali ste si niečo, čo dokazuje, že ste tam boli?“

„Áno, samozrejme. Všetky účtenky mám v kabelke v aute.“ Trochu zaváha, potom vstane. „Ja... prinesiem vám ich.“

Camille odíde po svoju kabelku a Sully sa na mňa zvedavo pozrie. Myslí si, že je podozrivé, že má pripravenú hromadu účteniek? Je to takmer ako keby včera strávila celý deň prípravou alibi, ktoré dnes potrebuje.

KAPITOLA 5

Camille

ALIBI

SOBOTA, 10. OKTÓBRA

Hodiny rýchlo plynú. Zdá sa nemožné, že by som mohla nájsť spôsob, ako sa pohybovať bez zvedavých manželových očí, ktorý sleduje moje digitálne stopy, ale nejako sa mi podarilo stať sa duchom. Žiaden telefón, ktorý by prezradil moju polohu, žiadne inteligentné hodinky, ktoré by zaznamenávali môj zvýšený pulz a počet krokov. Dokonca aj auto, ktoré šoférujem, som si vybrala preto, lebo nemá sofistikovaný navigačný systém, ktorý by sledoval a hlásil každý kilometer, čo som prešla. Pred pár dňami som si za hotovosť kúpila ojazdenú Hondu Accord, čo sa mi vtedy zdalo ako extrém, hoci ju plánujem predať, hneď ako sa toto skončí. Aubrey nemá auto a ja som si nemohla požičať vozidlo bez toho, aby sa na Benovom telefóne neobjavilo upozornenie o platbe kreditnou kartou, takže som nemala veľa možností. No či už je to extrém alebo nie, je to presne to, čo potrebujem, aby som sa vrátila bez stopy a odhalenia do Baton Rouge. Ben nebol vždy taký posadnutý mojím sledovaním. Prišlo to postupne. Spočiatku to vyzeralo celkom nevinne, keďže aj ja som mohla vidieť, kde sa práve nachádza. Len som nikdy nemala potrebu kontrolovať

ho tak často ako on mňa. Nemyslím si, že sa snaží pristihnúť ma pri niečom nekalom alebo že ho zaujíma, koľko miniem v obchode s potravinami. Ben miluje mať nad všetkým kontrolu a technológia mu pomáha živiť túto jeho slabosť. Každý môj pohyb sleduje pomocou nejakej aplikácie.

Pred dvadsiatimi štyrmi hodinami som bola doma s Benom. Robila som mu spoločnosť, kým si balil tašku na víkend v New Orleanse. Vzal si voľno z práce a správal sa šarmantne a hravo, akoby ma to malo odpútať od faktu, že mi klame ohľadom svojich plánov.

Rozprávali sme sa o všeličom, zatiaľ čo sa pohyboval medzi skriňou, kúpeľňou a koncom postele, kde mal otvorený kufor. Stručne mi opísal, ako tam bude tráviť čas, zatiaľ čo ja som sedela v kresle v rohu našej spálne.

V minulosti sme zažili podobné momenty už niekoľkokrát – on sa balil a ja som sa prizerala – a vždy som verila, že bude tam, kde tvrdil.

Tentoraz však nie.

Cesta zo St. Francisville je rovná dvojprúdová diaľnica s občasným domom alebo kontajnerom a náhodným priemyselným podnikom, ktorý podporuje miestny ropný a plynárenský priemysel. Je to nudná jazda a v myšlienkach zablúdím k udalostiam posledných mesiacov, ktoré ma viedli k takému dramatickému kroku, ako je dovoliť žene, ktorú sotva poznám, aby sa vydávala za mňa.

Mala som pocit, že v mojom vzťahu s Benom niečo nie je v poriadku. Keď sa na to pozerám spätne, myslím, že ten pocit som mala už dlho. Ležal mi v žalúdku ako kamienok. Na začiatku bol nenápadný, takže som ho mohla ignorovať, ale potom začal rásť. A rástol. Po rokoch sa ten kamienok zmenil na kameň, ktorý ma ťahal nadol. Spomalil moje kroky. Hoci Ben neurobil nič konkrétne, čo by ma prinútilo pochybovať o ňom, nemohla som ten pocit ďalej ignorovať.

Ibaže rozhodnúť sa konečne niečo s tým urobiť je oveľa jednoduchšie ako to skutočne zrealizovať.

Nie som na to pyšná, ale odchod z manželstva je ľahšie oznámiť ako urobiť, ak to bude mať za následok drastickú zmenu životného štýlu. Všetky moje peniaze má pod kontrolou Ben a vďaka doložke o „nevhodnom správaní“ v našej predmanželskej zmluve, na ktorej trval môj otec, prístup k týmto peniazom si vyžaduje dôkaz o nevere, týraní, hazardovaní alebo akomkoľvek trestnom čine. Otec sľúbil, že ma to ochráni, ale iba to posilnilo putá, ktoré ma viažu k Benovi.

Ben sa nestal jedným z najlepších obhajcov v Baton Rouge náhodou, takže som vedela, že bude náročné nájsť niečo, čo by potvrdilo to, čo mi napovedal inštinkt. Tak som sa vydala na lov čohokoľvek, čo by spadalo do jednej z týchto kategórií. Bola som obmedzená na jeho domácu pracovňu a vedela som, že šance, že nájdem nejaký dôkaz, sú mizivé. Ani som ho nenašla. Keď som však začala prehľadávať jeho veci, nevedela som prestať.

Ben mal svoju posadnutosť a teraz som mala aj ja svoju.

Prehľadala som zásuvky na jeho strane kúpeľne. Odkladací priestor a stredovú konzolu v jeho aute. Jeho vrecká, keď dal nohavice do koša na bielizeň. Jeho peňaženku. Ben vždy hovorí, že prvá vec, na ktorú sa každý policajt alebo prokurátor pozrie, je telefón podozrivého, takže aj keď som vedela, že tam nič nenájdem, aj tak som sa pozrela. A nenašla som nič. Absolútne nič bez ohľadu na to, ako starostlivo som hľadala.

Nakoniec som si uvedomila, že som sa už nebála, že nájdem dôkaz, že Ben robí niečo zlé. Bála som sa, že ho nenájdem.

Možno sa ten pocit v mojom vnútri týkal viac mňa ako jeho. Nešlo o Bena ani o to, čo robil. Šlo o to, že som chcela odísť, ale nemala som odvahu ho opustiť.

Boli časy, keď som Bena milovala. Šialene.

Bola to mladá, bláznivá láska, kde je každý dotyk nový a vzrušujúci. Každá emócia je pohlcujúca. Každá skúsenosť je prvá.

Ben a ja pochádzame z toho istého malého mestečka a začali sme spolu chodiť v poslednom ročníku strednej školy.

Na začiatku to moji rodičia neschvaľovali, ale Ben si ich nejako získal. Namiesto toho, aby sa nás snažili dostať od seba, začali nás k sebe tlačiť. Oheň, ktorý by pravdepodobne sám od seba vyhasol, podnecovali všetci okolo nás. Požiadal ma o ruku večer po promócií na právnickej fakulte, na veľkú radosť mojich aj jeho rodičov. Nechala som sa uniesť okamihom a potlačila všetky výhrady, ktoré som mohla mať.

Zažívali sme jednu krásnu chvíľu za druhou: maturitu, potom vysokú školu a nakoniec Benovu promóciu na právnickej fakulte. Potom nasledovala veľká okázalá svadba, ktorej plánovanie trvalo celý rok. No keď sa prach usadil, bolo mi jasné, že Ben je na začiatku novej a vzrušujúcej kariéry, zatiaľ čo odo mňa sa očakávalo, že budem ako moja matka – poslušná manželka, ktorá sa dobrovoľne angažuje v prospešných veciach a bude členkou správnych rád charitatívnych organizácií.

Niekde cestou sa tie plamene zmenili na dohasínajúce uhlíky a žiadne palivo ich už nedokázalo oživiť.

Keď som si uvedomila, že som urobila chybu, zdalo sa mi nemožné niečo s tým urobiť. Nemala som potuchy, ako začať porušovať pravidlá, ktoré som dodržiavala celý život. Otec mi zabezpečil nádherné privilegované detstvo a potom odovzdal štafetu Benovi. Odmalička ma vychovávali tak, aby som verila, že ak vám niekto zabezpečí pekný život, má právo rozhodovať o tom, ako ho budete žiť. Moji rodičia mi neboli ochotní pomôcť opustiť manžela, pokiaľ som nemala naozaj dobrý dôvod. Pre nich manželstvo existovalo až po hrob. V dobrých časoch sa človek tešil a v zlých trpel, ale nikdy sa nevzdal.

Spomínam si na jediný raz, keď som sa pokúsila porozprávať s mamou o tom, ako sa cítim. Bola som u nich, kým otec a Ben šli na poľovačku. Sedeli sme pri raňajkách, keď som jej povedala, že už nechcem zostať s Benom.

Jej odpoveď nedávala priestor na diskusiu. „Čo si sa zbláznila? Samozrejme, že zostaneš s Benom. Neurobíš predsa otcovi a mne hanbu tým, že sa rozvedieš.“ Podľa reakcie by si človek myslel, že som jej práve povedala, že budem tancovať pri tyči v jednom zo striptérskych klubov na Bourbon Street.

V tej chvíli som vedela, že ak Bena opustím, moji rodičia ma finančne nepodporia.

Tak som zostala a Ben plánoval našu budúcnosť: časový harmonogram našej budúcnosti s mĺnlikovými cieľmi. Ani raz sa ma nespýtal, či sú to aj moje ciele.

Otvorenie vlastnej praxe. *Splnené.*

Dosiahnutie ročného príjmového cieľa. *Splnené.*

Postaviť alebo kúpiť dokonalý dom. *Splnené.*

Založiť si rodinu.

Nie je náhoda, že vo chvíli, keď spomenul ďalší krok, sa vo mne začalo všetko búriť.

Keď sme dokončili prestavbu domu a každú starostlivo navrhnutú izbu zariadili dokonalým nábytkom, vedela som, že Ben bude netrpezlivo čakať, aby si mohol odškrtnúť ďalšiu položku. Hoci sa teraz cítim uviaznutá, nie je to nič v porovnaní s tým, keby sme mali deti. Prehľadávala som Benove veci poháňaná túžbou nájsť... čokoľvek, čo by ma prinútilo konať. Niečo, čo by som mohla ukázať jemu aj svojim rodičom a povedať: „Vidíte, čo urobil? To je dôvod, prečo ho musím opustiť.“ Niečo, čo by spadalo pod nejakú klauzulu v našej predmanželskej zmluve.

A tak som hľadala ďalej.

A potom sa na mňa raz večer usmialo šťastie.

Posuniem sa na sedadle, spomienky sa rozptyľujú. Musím sa sústrediť na cestu, pretože premávka sa zrýchlila. Výjazd na diaľnicu, ktorá ma zavedie späť do Baton Rouge, sa rýchlo blíži. Ubehlo dvadsať minút a domov mi

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy **Anatómia alibi** .
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.